

DOKONALÁ TMA

HELEN
FIELDS

Ljndeni

Dokonalá tma

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Fields

Dokonalá tma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ TMA

HELEN FIELDS

DOKONALÁ TMA

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Helen Fields: Perfect Kill

Copyright © Helen Fields 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Translation © Miriam Ghaniová, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4907-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4912-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4913-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4911-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Venujem Davidovi,
ktorý mi vždy hovorí, že všetko dokážem,
ktorý ma chytí, keď zakopnem
(doslova aj obrazne),
a ktorý sa mi nikdy neprestane smiať.*

PRVÁ KAPITOLA

Práve keď sa Bart prebúdza z chemicky navodeného spánku, zobudila sa aj jeho matka, ktorej večer predtým pre zmenu pomohli zaspáť bylinky. Zarazilo ju ticho v dome. Nebola nedeľa. Bart v nedeľu nemal školu ani prácu a občas si pospal dlhšie. Ale aj to bolo skôr príležitostné. Maggie sa prevrátila na bok, pretrela si oči a pozrela na malý budík na nočnom stolíku, ešte stále ho videla rozmazane. Ukazoval deväť hodín ráno. Zaspala. Niežeby sa musela niekam ponáhľať, ale ráno (usúdila, že je streda) sa zvyčajne pred Bartovým odchodom ozývalo kovové cinkanie príborov, nalievanie mlieka a nakladanie riadu do umývačky. Bol to dobrý chlapec. Taký, akého jej kamarátky závideli. Dobré si to uvedomovala a z času na čas sa naňho pošťazovala, aby im dala najavo, že nie je dokonalý, hoci tajne vedela, že je. Svojej susedke síce povedala, že si púšťa hudbu príliš nahlas, a svojmu okruhu priateľov z knižnice sa zdôverila, že si zabúda upratovať izbu. Bart však nerobil žiadny hluk ani neporiadok. Naopak, bol sebestačný, ohľaduplný a nápomocný. Medzi ostatnými dvadsiatnikmi vynikal. (Skôr medzi mladými mužmi, pomyslela si Maggie. Dvadsať rokov nie je žiadny vek. V dvadsiatke človek nie je dosť starý na to, aby si uvedomil, aký krutý môže byť svet). Lenže Bart po otcovej smrti v Afganistane rýchlo dospel. Nie v boji. To by bolo, samozrejme, strašné, ale skutočné okolnosti otcovej smrti im priniesli viac súcitu než uznanie miestnej komunity. Jej manžel sa jedného večera udusil v jedálni, keď mu sused pri stole rozprával mimoriadne veselý vtip. Vdýchol kus rozžutého stejku, ktorý mu

uviazol v dýchacej trubici a nechcel sa pohnúť, pričom nepomohlo ani zúrivé búchanie do chrbta, ani zúfalý pokus o Heimlichov hmat. Ako to vysvetliť štrnásťročnému chlapcovi? Jeho otca, ktorý bol vojakom dávno pred Bartovým narodením, neposlala na druhý svet guľka ani bomba, ale kúsok mäsa.

Možno je Bart chorý, pomyslela si Maggie. Alebo to možno prehnela s tabletkami na spanie a nepočula ho odchádzať. Nebolo by to prvý raz. Po dlhej zmene v call centre niekedy prišla domov, roztržito si vzala tabletku, zjedla večeru a bezmyšlienkovite prehltila ďalšiu tabletku. Bolo to riziko spojené s únavou. Z vdovského dôchodku a jej platu nemohli žiť nad pomery, dokonca ani keď Bart prispieval na domácnosť ďalšími peniazmi, ktoré zarábala v sobotu ako čašník.

„Bart, je všetko v poriadku, miláčik?“ zavolala a už si natahovala cez holé plecia chatrný ružový župan. Bart jej na Vianoce kúpil nový. Bol krásny, krémový a mäkký ako tie predražené plyšáky, ktoré z nevysvetliteľného dôvodu nájdete v každom kníhkupectve. Visel na dverách jej spálne a ona po ňom prechádzala rukou zakaždým, keď vošla dnu alebo von. Ale bola škoda ho nosiť. Len by si naň vyliala kávu alebo by si ho zašpinila zvyškami včerajšej omáčky. Myšlienka na to, že by si zničila taký luxusný a vzácny darček, stačila na to, aby obnosený župan používala aspoň ďalších šesť mesiacov. Nový začne nosiť pred ďalšími Vianocami, povedala si.

Bart sa stále neozýval, ale medzitým došla k dverám jeho izby a zdvorilo zaklopala, lebo vždy dbala na synovo súkromie. Nikdy si domov na noc neprivedol dievča, niežeby to Maggie prekážalo, keby boli ticho, ale Bart udržiaval svoje vzťahy inde. Samozrejme, že mal priateľky. Bol to pekný mladý muž, a to nielen pri pohľade cez materské okuliare. Dosť vysoký na to, aby vynikol, ale nie zasa príliš, aby naňho na ulici hlúpo pokrikovali. Jeho otec mal takmer meter deväťdesiat a raz takmer udrhel chlapa, ktorý zavtipkoval a opýtal sa ho, aké je tam hore počasie. Maggin manžel, nech mu je zem ľahká, bol slušný človek, ale nebol pekný. Mal ostré črty a oči zasadené bližšie pri sebe, ako bolo

normálne na priemernej tvári. O jej vzhľade by sa dal povedať opak. Tvár mala okrúhlu a plochú a oči vypúlené (aj boky sa jej s každým rokom vypúľili viac a viac, pripomenula si). Možno práve rôznosť rodičov dodala Bartovi symetrickú a vyváženú podobu, ktorou síce na seba neupozorňoval, ale nedalo sa jej nič vytknúť. Mal bezchybnú pleť, rovné zuby, súmernú postavu a bystrý mozog. Bol v poslednom ročníku ekonómie a dúfal, že mu to pomôže získať lepšiu kariéru v Londýne. Aj v Edinburghu však bolo práce dosť, Maggie mu to vždy hovorila. Alebo v Glasgowe, ak chcel byť ďalej od domova. Mohol byť kdekoľvek v Škótsku. Jeho snom bol však Londýn. Už od detstva. Na jej vkus to bolo príliš ďaleko, ale vedela, že nechať svojho potomka odísť je bolestná súčasť rodičovstva.

Keďže na jej zaklopanie nikto nereagoval, pomaly otvorila dvere, vošla dnu a polohlasne naňho zavolala. Závesy boli roztiahnuté a posteľ ustlaná. Nebolo na tom nič prekvapujúce; prednášky sa mu každý deň začínali o deviatej ráno. Musel odísť už pred hodinou, aby to stihol. Bart nepatril k študentom, ktorí meškajú. No dnes ju nezobudil. Ráno zvyčajne vstal, osprchoval sa, naraňajkoval, upratol kuchyňu a pred odchodom z domu jej doniesol šálku čaju. Ona vstávala neskôr, vyprala, nakúpila a nechala mu niečo dobré variť v pomalom hrnci, kým odišla do práce, ktorá sa začínala napoludnie a končila o ôsmej večer. Ponúkanie tovaru po telefóne bola nevďačná práca, ale zatiaľ splatili každú splátku hypotéky.

Maggie neprekázalo, že jej chýba šálka čaju. Jej syn mal právo zabudnúť jej ho urobiť. Každý deň ďakovala, že ju život obdaril takýmto synom, či už ju zasypával drobnými láskavosťami, alebo nie. Nedokázala si však vysvetliť, prečo jeho mobil stále leží na posteli na nabíjačke, kde ho nechal večer, keď narýchlo odišiel z domu do práce v reštaurácii. Jeden z čašníkov ochorel. Zmenu ponúkli Bartovi, ktorý neodolal vyhliadke, že mu pribudnú ďalšie peniaze na sporiacom účte. Plat a prepitné boli štedré a u hostí bol dostatočne obľúbený, aby sa mu každá zmena oplátila. Vybila sa mu batéria v mobile, a tak ho nechal na posteli, aby ho

mal ráno nabitý. Maggie videla, ako ho strčil do nabíjačky, keď mu do izby priniesla kôpku čerstvo vyžehleného oblečenia. Aj tá naňho však naďalej trpezlivo čakala na posteli.

Potlačila hlúpy záchvat materinskej paniky, pri ktorom sa jej tvrdá podlaha v synovej izbe zrazu zdala ako pohyblivý piesok. Nevrátil sa domov. Možno si vyšiel s kamarátmi alebo stretol pekné dievča. V tom prípade by jej však určite zavolať bez ohľadu na to, ako bolo neskoro, aby zabezpečila dvere retiazkou. Aby sa oňho nebála. Bart bol vždy veľmi ohľaduplný. Bol po svojom otcovi. Maggie sa opatrne vybrala na poschodie, aby skontrolovala záznamník pevnej linky. Žiadna správa. Mobilný telefón nemala. Bola by to len ďalšia faktúra, ktorú by musela zaplatiť, a mobil nepotrebovala. Prinútila sa k optimistickému úsmevu a strčila hlavu do dverí obývačky, pripravená od srdca sa zasmiať, ak sa trochu opil a zaspal na pohovke. Svojou predstieranou veselosťou však nikoho neoklamala, a už vôbec nie seba. Bart to s alkoholom nepreháňal. Nikdy sa neopil natoľko, aby mu gauč pripadal ako lepšia voľba než vlastná posteľ. Skôr než sa stihla zastaviť, začali jej myslou prebleskovať príznaky nehôd. Niekde medzi nimi sa objavil aj uviaznutý kúsok stejku. Aký otec, taký syn. Nebola by to dokonalá irónia? Obaja na druhom svete, usmrtení nedojedeným mäsom.

„Prestaň, si hysterická,“ pokarhala sa a prešla do kuchyne, aby si pripravila čaj. „Chlapec sa čoskoro vráti.“

V tej zastrčenej, ohavnej časti mozgu, o ktorej žiaden rodič nikdy nechce počuť, však vedela, že chlapec sa čoskoro nevráti. V žiadnom prípade. Pretože v tom čase bol Bartholomew Campbell už tristo kilometrov odtiaľ.

Zobudil ho zápach. Ostrý zápach s ťažkým sýrnym podtónom mu zaplavil dutiny, až sa mu žalúdok nebezpečne dvíhal.

„Mama?“ Prvé, čo mu napadlo, bolo, že musela vracat'. Asi sa cez noc otráвила jedlom alebo dostala žalúdočnú chrípku a nezobudila ho, lebo sa hanbila, alebo ho tým nechcela obťažovať. Lenže nepamätal si,

ako sa dostal domov. A teraz, keď konečne zaregistroval bolesť, si uvedomil, že neleží vo svojej posteli. Vlastne to vôbec nebola posteľ.

Prudko sa posadil a pocítil taký závrat, že sa zvalil späť. Všade nokoľo bola tma. Nie nočná tma škótskeho vidieckeho kempu pri jazeru. Ani tma v súkromnej zadnej miestnosti nočného klubu, kam občas chodieval s kamarátmi. Skutočná tma. Bez jedinej hviezdy. Ani smietka zo svetelného smogu. Ani pás svetla pod dverami či žiariaca škvrna na okraji rolety.

„Haló?“ zavolať Bart, znova sa odvážil pohnúť, ale tentoraz sa do sedu dvíhal pomalšie. A práve vtedy pocítil, ako ho niekto alebo niečo ťahá za nohu.

Stuhol. Niečo ho držalo za ľavý členok. Prudko sa nadýchol a vydýchol, potom ešte raz. Snažil sa ovládnuť strach, ktorý ho pochytil, ale nakoniec boj prehral a strach ho premoťhol.

„Nechajte ma na pokoji!“ zakričal a mykol nohou, pokúšajúc sa odťahnúť. Vrazil hlavou do steny a v nasledujúcom okamihu sa mu noha zasekla a bedrový kĺb vyskočil z jamky. Kričal tak hlasno, že by zobudil celú ulicu, keby bol doma. Zvrchol sa doprava, ako mu kázal inštinkt jeho tela, a vyklíbený bedrový kĺb skočil namiesto, takže mučivá bolesť poľavila a on sa mohol zohnúť, aby videl, v čom je jeho noha uväznená.

Nemal však veľkú chuť vystierať ruku. Keď siahol prstami do tmavej prázdnoty, mal pocit, že si koľdoval o to, aby ho niečo uhryzlo. Ako keď strčíte ruku do vody niekde v rieke, a ak na vás niečo zaútočí, všetci zareagujú rovnako: *Čo si, dočerta, myslel ten hlúpy turista?* To, čo Bart našiel v tme, nebolo strašidelné, ale vydesilo ho to viac ako akýkoľvek strašiak. Okolo členka mal kožený remienok. Takže v tme nečíhala nijaká mátoha. Aspoň tam nebola žiadna, čo by ho držala za nohu. Remienok bol hrubý a pevný, vystužený železnými článkami. S údivom si uvedomil, že sa končí reťazou. To, čím sa končila reťaz, sa Bart zatiaľ neodvážil skúmať. Namiesto toho urobil to, čo by urobil každý rozumný človek, ktorý sa náhle a nevysvetliteľne ocitol spútaný v čiernej tme. Začal volať o pomoc.

Jeho výkriky sa oblúkom niesli uzavretým priestorom. Zavolať o pomoc, potom zmlkol a počúval. Znova zakričal, tentoraz hlasnejšie. Zmlkol a počúval. Typické dunenie pod podlahou skôr cítil, než počul, ale bol si absolútne istý, že to je motor. Položil ruku na podlahu. Bola drsná, ale nie studená. Ani drevená, ani kovová. Pripomínala mu skôr izolačnú fóliu, ktorá sa používa pri stavbe moderných domov. Videl, ako ju v obrovských kotúčoch nosia na staveniská nových sídlisk v Edinburghu. Možno je teda niekde v továrni, v nejakej miestnosti nad strojovňou. To by dávalo zmysel. Tlmený hrkot kovu a žiadne prenikavé zvuky z vonkajšieho sveta. Pritlačil sa k stene a znova vykrikol.

„Haló! Počuje ma niekto? Pomôžte mi! Potrebujem pomoc!“ Jeho výkriky boli čoraz hlasnejšie a jeho hlas stúpal čoraz vyššie. Najprv medzi jednotlivými vetami búchal do steny a potom do podlahy, čím svojmu volaniu dodával dôraz. Jeho krik prerástol do revu. Bart sa ešte nikdy nepočul tak kričať. Bolo to strašné. Keď kričal, stále pritom búchal do steny a dupal do podlahy. Len rob hluk, hovoril si. Niekto tá začuje. Niekto príde.

Ale čo ak to bude niekto, koho nechce prilákať?

Nie, zastavil sa. Musel to zastaviť. Takýmito myšlienkami by si zničil záchranu. Ak sa človek, ktorý ho tam pripútal, čoskoro vráti, Bart musí využiť túto chvíľu a čo najviac zistiť o svojej momentálnej situácii. Niekoľkokrát sa nadýchol, aby sa upokojil. Premýšľal. Retaz na členku mu výrazne obmedzovala pohyb. Obišiel stenu, ako sa len dalo, kľopal na ňu a prechádzal po nej dlaňou, aby sa pokúsil zistiť, či neucíti okraj dverí alebo kľučku, alebo či nezačuje, že by tam niekde mohol byť východ. Nič. Potom obišiel stenu z druhej strany. Celý čas na ňu ťukal.

Vtom sa mu pri nohách ozvala rana a on odskočil. Pritom však zakopol a spadol, v panike cúvol. V tme sa všetko zdalo bližšie a hlasnejšie. Nikdy predtým si neuvedomil, aký veľký pocit nebezpečenstva vyvoláva v ľuďoch nedostatok svetla. Zdalo sa, že stratil všetky schopnosti. Nedokázal posúdiť vzdialenosť ani určiť smer. Keď hluk utíchol,

opatrne sa vystrel a hmatal na podlahe, aby zistil, do čoho narazil. Jeho prsty nahmatali o kúsok ďalej vedro prevrátené na bok, stále sa kotúľalo z boka na bok. Chytil ho za rúčku, pritiahol si ho k sebe a skúmal jeho okraj, nebol dosť odvážny ani hlúpy na to, aby doň strčil ruku. Ako varovanie mu stačil zápach, ktorý sa valil zvnútra. Ľudské výkaly sa nedali s ničím pomýliť. Mačacie, kravské, psie ani prasacie exkrementy sa mu nevyrovnali. Bart uvažoval, čo to znamená. Na okraji vedra cítil čosi drsné, mohla to byť len hrdza. Zvonka bolo suché a nič sa z neho nevylievalo. Takže ho v poslednom čase nikto nepoužíval. Napriek tomu tam z nejakého dôvodu bolo.

„Je tu pre mňa,“ zašepkal a s nevôľou si všimol, aký má z toho kriku chrapľavý hlas. Stratil pojem o čase, keď sa predtým pokúšal kričať na svojich zjavne neprítomných záchrancov. Bol by šťastný, keby o hodiinu ešte dokázal rozprávať.

Položil vedro späť na zem a zvažoval svoje možnosti. Zostávali mu dve. Zostať na mieste a čakať. Nieкто ho tam dostal, hoci netušil ako. Jeho priateľka, ak ju vôbec mohol nazvať priateľkou, prišla za ním do reštaurácie, keď sa mu skončila zmena, a Bart sa ju chystal odprevadiť domov a chvíľu sa tam zdržať. V jeho pamäti nasledovala prázdnota, ale v tejto chvíli sa v nej nevedel nájsť. Tí, čo ho tu uväznili, sa mali vrátiť. Ak by sa rozhodol, že na nich nebude čakať, mohol by sa pokúsiť preskúmať okolie, zistiť, čo má k dispozícii, zhodnotiť situáciu. Takto hovorieval jeho otec, keď sa občas vracal domov z aktívnej služby. Bart sa snažil pozbierať všetku odvahu, ktorú mohol mať vpísanú v génoch. Zistil však, že odvaha je mýtus.

Nakoniec sa ukázalo, že najlepšou motiváciou je strach. Ak by naďalej čakal, bolo by to s ním len horšie. Ani za svet mu nenapadol jediný dôvod, prečo by ho nieкто chcel uniesť. Možno si ho pomýlili s niekým z bohatej rodiny a mysleli si, že za neho dostanú výkupné. Možno to bola nejaká zvláštna teroristická akcia. Ale to boli tie lepšie možnosti. Oveľa pravdepodobnejšie bolo, že ho uniesol nejaký chorý úchyl, ktorý ho chcel znásilniť a zabiť. Nemienil tu už len tak sedieť a čakať.

Prinútil sa postaviť na nohy a prešmátral si vrecká. Peňaženku nemal, to bolo jasné. Jediné, čo vo vrecku mal, bola otcova fotografia, na ktorej bol v uniforme a v náručí držal svojho novorodeného syna. Na jej zadnú stranu otec napísal nesmrteľné slová: „Bart, niekedy v živote budem od teba ďaleko, ale vždy sa k tebe vrátim. S láskou, otec.“ Chvilku zvíral fotografiu v ruke a potom ju opatrne schoval späť do vrecka. Na všetkom ostatnom, čo stratil, mu až tak nezáležalo, ale nedokázal zniesť myšlienku, že stratí aj ju. Roztiahol ruky a končekmi prstov prehmatával stenu, snažil sa odmerať priestor. Štyri steny obdĺžnikového tvaru, možno tri a pol krát šesť metrov. Potom zdvihol reťaz a prešiel po jej dĺžke až k miestu, kde sa končila uprostred podlahy, pripevnená ku kovovému krúžku a zaistená visiacou zámkou. Ani tu však nerozoznal žiadne dvere. Keď skúmal podlahu po štyroch, narazil na ďalších pár predmetov. Hrubá deka, ktorá slabo páchla potom. Pritisol si ju na hrud', bola upokojujúca a stále ho trochu hriala. V rohu ležala ženská lodička na vysokom podpätku, ktorý bol zlomený a napoly z nej visel. Ďalej našiel veľkú nádobu s vodou, ktorá bola zrejme čerstvá. Škatuľa s jedlom, súdiac podľa čuchu to boli vrecká s čipsami, sušienky a čokoláda, neobsahovala nič čerstvé, ale mohla ho udržať pri živote niekoľko týždňov. Usúdil, že by mal zostať nažive, čo potlačilo jeho okamžitú paniku. Táto cela, v ktorej bol zavretý, bola len jedným úsekom jeho cesty, nie jej cieľom. Mal čas premyslieť si veci a pripraviť sa na to, čo by mohlo nasledovať. Keď sa konečne postavil, narazil do niečoho, čo viselo na reťazi zo steny, a pri náraze sa to so škripaním rozkývalo. Keď to ohmatával, zistil, že to má šesťuholníkový tvar a chladné sklenené strany, a potom jeho prsty našli kovový gombík. Otočil ním.

Lampa rozliala sotva metrový polomer svetla. Bart si spokojne vzdychol. Bolo úžasné, ako taká jednoduchá vec môže za správnych okolností zrazu znamenať viac ako všetky peniaze na svete. Farby, ktoré svetlo vrhalo, boli rozmanité. V hornej časti starej žiarovky bolo svetlo slabožlté, v strede sa menilo na tmavú ružovú a v dolnej časti na hnedú. Bart pristúpil bližšie k lampe a počkal, kým si jeho oči neprivyknú

na svetlo. Sklíčka neboli farebné, uvedomil si. Nebola to špeciálna žiarovka.

Vonkajšia strana sklíčok bola pokropená červenými kvapkami. Váhavo k nim zdvihol prsty, chcel si potvrdiť svoje podozrenie, ale zároveň to nechcel vedieť. Sklo lampy bolo zafarbené jemnými pramienkami krvi, ktoré sa hromadili na dne. V rôznych vrstvách. Trochu v odlišných odtieňoch. Bola to zmes veľmi starej, zaschnutej a popraskanej krvi, ktorá vyzerala ako glazúra na starobylej váze, a novšej, stuhnutej krvi. Na prst sa mu prilepila jediná kvapka. Zrazená, ale ešte nie úplne zaschnutá.

V tom malom kuželi svetla sa Bart zosunul na zem ako herec v žiari reflektorov uprostred javiska, bez divákov, ktorí by mohli oceniť odohrávajúcu sa tragédiu. Prehodil si deku cez plecia a premýšľal, ako dlho vydrží svetlo a ako dlho vydrží on sám, kým zhasne.

DRUHÁ KAPITOLA

Elenuta sa ponáhľala.

Zbehla tri poschodia k východu na ulicu a dúfala, že žiadne dvere, ktoré míňala, sa neotvorila. Všetky ostatné byty boli rovnako nebezpečné ako ten, z ktorého práve utiekla. Mala na sebe len staré tielko s ramienkami a elastickú minisukňu, spodná bielizeň a topánky jej chýbali, ale aj tak bežala ako o preteky. Posledné tri schody preskočila a modlila sa, aby si nevytkla členok. Pre istotu sa pozrela za seba. Nikto za ňou nebežal. Zatiaľ. No bude im trvať nanajvýš šesťdesiat sekúnd, kým si uvedomia, že je preč.

Zdržala sa, aby nevybehla na ulicu ako veľká voda, keď sa za ňou zabuchli dvere. Namiesto toho postupovala opatrne a potichu vyklzla do nočného vzduchu. Vo štvrti Dumbryden Gardens bývala už mesiac, ale nevyznala sa tam. Niet sa čomu čudovať, keďže ju nepustili z bytu. Kvôli doskám pribitým na vnútornej strane okien nemohla zhora preskúmať okolie. Spočiatku nechápala, prečo polícia nič netušila. Okná zabité doskami zvnútra zvyčajne nie sú indikátorom legálnej činnosti. Vysvetlila jej to až jedna zo žien, ktorú tam držali najdlhšie.

„Zvonka to vyzerá úplne normálne. V tých oknách sú záclony, kvetované závesy a hlúposti ako princezné, dúhy a srdiečka. Dosky sú až za nimi.“ O týždeň neskôr žena zmizla a už sa nevrátila. Ani jedna z nich o tom nič nevedela. Kolovali medzi nimi rôzne hypotézy a desivé dohady, ale nič nebolo isté, okrem jednej veci, ktorá Elenutu dohnala až sem. Najrozšírenejší názor bol ten, že to klient prehnal a zabil ju. Alebo

sa možno niečím nakazila a nebola vhodná na ďalšie sexuálne využívanie. Finlay si dal záležať na tom, aby dievčatá boli v poriadku – nie kvôli nim, ale aby sa k nemu zákazníci vracali. To by však šlo ťažko, keby sa im na vtákoch začali objavovať vyrážky a niečo z nich vytekať. Možno utiekla, zašepkala jedna z nich. Kolovala medzi nimi aj fáma, že si do lemu jednej zo sukní zašila kľúč. Elenuta sa teda spýtala na všetky šaty, ktoré mohli zostať v dome. Odôvodnila to tým, že tie jej sa už nedajú nosiť, čo ani nebolo ďaleko od pravdy. Finlay ju poľutoval. Ako jedna z najnovších členiek jeho „tímu“, ako ich Finlay posmešne nazýval, bola Elenuta u zákazníkov obľúbená a zarábala viac ako všetky ostatné. Jedného dňa, keď mala prestávku na sprchovanie, jej pri nohách pristáli šaty. V roztrhnutom leme šortiek bol zastrčený kľúč. Potom musela vystriechnúť chvíľu, keď nikto nestrážil dvere na chodbe. Tento problém sa nečakane a bizarne vyriešil, keď dovnútra vošiel muž s objemným balíkom zabaleným v novinách, ktorý páchol roztopenou čokoládou, a zahučal: „Podte na rozpustené tyčinky Mars, vy pažravé kravy!“ Elenuta bez rozmýšľania schmatla kľúč a vyrazila.

Odteraz však už nemala žiadny plán. Mohla sa riadiť len svojimi inštinktni. Zabočila doľava a uháňala uličkou medzi činžiakom, z ktorého práve vyšla, a ďalším, ktorý stál v pravom uhle k nemu. Najprv sa od nich dostatočne vzdialim a potom vymyslím, čo ďalej, povedala si. Niekoľko pouličných lúč bolo rozbitých. Niekedy počas dňa počula, ako vonku hádžu kamene, a občas sa ozval triumfálny výkrik, keď niekto zasiahol cieľ. Tma ju síce chránila, ale zároveň jej sťažovala útek. Jej prenasledovatelia túto oblasť dobre poznali. Jednu stranu uličky tvorila zadná stena ďalšieho obytného domu, druhú lemovali radové domy. Nikde nevidela hlavnú cestu, do ktorej vkladala svoje nádeje. Ak by si stopla nejaké auto, dostala by sa odtiaľto čo najrýchlejšie, nemusela by sa obávať znásilnenia. Nie ako keď práve dnes do jej izby priviedli dvanásť mužov. Na základe správania sa udeľovali odmeny a tresty. Ak chcela jesť, urobila, čo sa od nej žiadalo, bez toho, aby ju niekto napomenul. Ak nechcela skončiť brutálne zbitá, urobila, čo jej povedali.

Ak nechcela, aby jej proti jej vôli pichli heroín, urobila to, čo chceli chlapi, bez fňukania a bez slz. Pokiaľ, samozrejme, nechceli vidieť, ako plače. Chodilo za ňou dosť veľa zákazníkov.

Nebola si istá, koľko je hodín, ale muselo byť po druhej hodine v noci, pretože v tom čase už prúd zákazníkov začínal ustávať. V domoch svietilo len niekoľko okien. Zastavila sa, aby si vydýchla – naposledy prešla viac ako pár krokov pred niekoľkými týždňami – a zvážila svoje možnosti: alebo sa rozbehne od dverí k dverám a bude dúfať, že jej otvorí nejaká dobrá duša, ktorá jej okamžite uverí, keď jej vyrozpráva, čo sa stalo, a bude ju chrániť, kým nepríde polícia.

Búchanie dverí, nadávky a krik, ktoré nasledovali, jej pomohli rozhodnúť sa. Potrebovala viac času. Keby ju zbadali, v sekunde by ju mali v hrsti. Vchodové dvere predstavovali príliš veľké riziko. Prikrčila sa a zamierila k zadnej časti radových domov. Uvedomovala si, že v záhradách môžu byť psy, ale mávla nad tým rukou. Odkedy ju uniesli z rodného Rumunska, šikanovali ju, bili, omamovali a ubližovali jej tak, ako si to nikdy predtým nevedela predstaviť. Z jej pohľadu sa zápas s bullmastifom zdal prijateľnejším. Keby psy začali štekať, prezradili by ju. Nemala však na výber, musela to risknúť.

Bolelo ju celé telo. Adrenalin, ktorý sa jej počas úteku vyplavil v tele, už dlho fungovať nebude. Začala ju premáhať únava, sčasti v dôsledku strachu a sčasti preto, že jej obmedzovali prídel jedla. Fungovalo to. Prvý plot ešte prekonala celkom ľahko, hoci si o pletivo poškrabala vnútornú stranu nohy. No a čo. Bolo to len ďalšie zranenie spomedzi mnohých.

Záhrada vedľa bola obklopená vyšším dreveným plotom. Túžobne sa pozrela na zadnú časť domu a premýšľala, či by si mohla dovoliť prestať bežať a pokúsiť sa niekoho zobudiť. Háčik bol v tom, že na zadných dverách neboli zvončeky. Musela by na ne zaklopať a zavolať, aby niekoho zobudila. Pozbierala zvyšky síl. Radšej bude ostražitá a uistiť sa, že je v bezpečí, prv než privolá pomoc. Zdalo sa jej rozumnejšie nechať za sebou aspoň štyri domy, kým neačne búchať na dvere. Vyšplhala sa na prvý záhradný múrik, potom na gril a z neho na vysoký plot, ale zle

to odhadla a spadla na zem, kde si narazila rebrá o nejaké náradie. Napriek tomu nevykrikla. Zvuk z veľkej časti pohltilo blato a mokrá tráva, ale aj tak sa ozvalo tupé buchnutie, keď dopadla na zem. Naučila sa znášať bolesť mlčky, mala dobré lekcie. Teraz sa jej to vyplatilo. Hlava sa jej krútila a mala pocit, že každú chvíľu bude vracat', ale zostala ležať a chvíľu sa neodvážila pohnúť.

V okne na poschodí sa rozsvietilo svetlo, čo upútalo jej pozornosť a bezpochyby... aj pozornosť jej prenasledovateľov, ktorí teraz vedeli, kde je. Takže teraz alebo nikdy. Bola síce len pri druhom dome, ale to jej muselo stačiť. Dúfala, že tam žije žena, povedzme, päťdesiatnička, teda dostatočne zrelá, aby pochopila, že je zúfalá, a prisľúbila, že na ňu dohliadne a pomôže jej. Nesmie to byť rodina s malými deťmi. Nechceli by ju vziať dnu, kým by čakali na políciu. Nikto so zdravým rozumom by nechcel niekoho takého zbitého a špinavého v dome s malými deťmi. Prevrátila sa na brucho a zdvihla sa zo zeme. Vedela, že vyzerá hrozne. V byte neboli žiadne zrkadlá, najmä preto, že by bolo nadmieru ľahké rozbiť ich a získať zbraň. Navyše tak ženy nevedeli, ako hrozne vyzerajú, no vedeli si to dosť dobre predstaviť.

Elenuta začala búchať na zadné dvere, jednu ruku mala zovretú v päst a druhú ovinutú okolo predlaktia, zároveň do dverí kopala. Majiteľ alebo majiteľka sa už zobudili. Musí sa len dostať dnu.

„Prosím!“ zakričala. „Pomôžte mi! Potrebujem pomoc! Zavolajte políciu! Uniesli ma!“ Jej angličtina bola dobrá, aj keď nie dokonalá. No vedela rozprávať, čo stačilo.

Na poschodí vedľajšieho domu sa otvorilo okno. „Zavrieš už ko-nečne hubu, ty zasraná kurva?“

„Pomoc!“ zakričala. Okno sa s buchnutím zavrelo.

„Je niekde vzadu,“ zakričal mužský hlas. „Buzzard, choď tam a zavri jej hubu.“

Približovali sa. Posledná šanca.

„Ktorý je to dom?“ zahromžil ďalší muž.

„Ten druhý, myslím...“

Nevrátim sa tam. Nevrátim sa tam ani za svet.

„Pomôžte mi niekto! Prosím!“ kričala. „Zavolajte políciu! Políciu! Pomoc!“

Zohla sa, zdvihla z chodníka veľkú kamennú žabu, odvrátila hlavu, aby si chránila tvár pred črepinami, a hodila žabu do sklenenej výplne zadných dverí. Sklo sa okamžite rozbilo a miestnosť za dverami, kuchyňu, zrazu zalialo svetlo. Na vrchole drevených latiek plotu sa objavila mužská ruka a potom noha.

Dvere sa otvorili. „Poď sem!“ zasyčal muž, chytil ju za ruku a prudkým pohybom ju vtiahol dnu. Opäť za ňou zavrel dvere, práve keď sa v blate ozval čľapot hrubých topánok.

„Prosím, musíte zavolať políciu“, vysvetľovala Elenuta. „Zase ma tam zatvoria.“

„Neboj sa,“ povedal jej. „Ja viem o všetkom. Finlay, je to ona?“

Vo dverách kuchyne sa objavil Finlay Wilson. Bol vysoký ledva meter šesťdesiat, kostnatý a chudý a mal drobné oči posadené ďaleko od seba, takže vyzeral skôr ako plaz ako človek.

„Áno, to je moja kurva,“ usmial sa. Väčšina zubov mu chýbala a tie zvyšné nadobudli žltý odtieň, aký sa zvyčajne vidí len u starých psov. „Si macher, Gene. Poďme.“

Elenuta sa pozrela z Finlayho na muža, ktorého považovala za svojho záchrancu, a obrátila sa k obrovskému mužovi, pravdepodobne tomu, ktorého volali Chunky. Stál pred zadnými dverami a dával pozor, aby neutiekla späť do záhrady. Takže žiadny útek, žiadna policajná záchrana, žiadny návrat domov k rodine. Naletela na starý trik. Prísľub lepšej práce, lichôtky, viac peňazí. Stačilo, aby prešla pohovorom. Nasledovala úložná plocha nákladného auta, handra v ústach, povrazy okolo členkov a zápästí. Takto trávila dni na ceste, schúlená s niekoľkými ďalšími ženami v drevenej klietke uprostred privesu plného kráv. Nezáležalo na tom, aký veľký rozruch sa snažili robiť. Nemali žiadnu nádej, že ich niekto začuje. Odtiaľ sa presunuli do kontajnera s akýmsi obložením, v ktorom ich previezli na loď. Všetky boli dehydrované pre nedostatok

vody. V jednom momente sa vzdali nádeje, že prežijú. Keď sa dostali na pevninu, začala ľutovať, že nezomreli. Dala do toho všetko. Ďalšiu šancu na útek už nedostane. Existovala len jedna cesta preč.

Vrhla sa dopredu, z poličky vedľa drezu schmatla nôž a odskočila do vzdialeného rohu miestnosti, kde si ho priložila na krk.

„Radšej zomriem,“ vyhrkla a ruka sa jej tak triasla, že čepeľ zanechala na koži cikcakové stopy.

„Naozaj?“ zatiahol posmešne Finlay a urobil krok vpred, pričom sa mu mykli kútiky úst. „Dobre. Ale čo si bez teba počneme? Čaká nás zvláštna udalosť, na ktorú som si ťa vyhlídal. Lenže ak teraz urobíš nejakú hlúposť a pokaziš mi plány, budem musieť obsadiť voľné miesto.“ Pristúpil k nej ešte bližšie. „Ako sa volá tá tvoja malá kamarátka? Áno, už viem, Anika. Bolo dojímavé, ako si sa o ňu minulý týždeň na jej narodeniny postarala. Sladkých šesťnásť. Normálne neposielam na preteky také mladé dievčatá, ale ak ma našťveš, urobím výnimku.“

Elenuta zvesila ruku s nožom. Vôbec o tom nemusela premýšľať. Finlay za posledný mesiac viackrát dokázal, že si nikdy z ničoho nerobí žarty. Nech už preteky, o ktorých hovoril, vyzerali akokoľvek, Anika by ich neprežila. Bol zázrak, že vôbec prežila cestu naprieč Európou, a s každým ďalším mužom, ktorého poslali do jej izby, bola čoraz uzavretejšia.

To nie je tvoj problém, zašepkal jej do ucha nepríjemný hlas. Dokonči to. Tak to bude lepšie. Ona to však nedokázala urobiť. Anika jej pripomínala mladšiu sestru. V tej odpornej klietke na štvrtom poschodí bytového domu, kde aj všetky ostatné byty, ako sa zdalo, patrili Finleymu a jeho kumpánom, mohla zostať jej malá priateľka uväznená naveky.

„Rozumné dievča,“ zašepkal Finlay a vzal jej nôž z ruky. Nekládla odpor. Pevne ju chytil za ruku, aby ju vyviedol z budovy.

„Fajn... kurva... nedostanem jednu fajku zadarmo, že si ju dostal na mojom dvore? Okrem toho mi rozbila okno,“ poštážoval sa Gene.

„Máš moje slovo, to bude musieť stačiť. Teraz musím vyriešiť nejaké veci s touto mrchou.“

Finlay ju odtiahol k vchodovým dverám.

„A ja si mám opraviť rozbité okno sám? Ty hajzel. Takto sa mi chceš poďakovať? Mal by som na teba zavolať policajtov, frajer, uvidíme, ako sa ti to bude páčiť. Ku každému sa tu správaš ako k hovnu, a pritom si sám kus hovna.“

Elenuta si všimla, ako Finlay krátko kývol mužovi strážiaceму zadný vchod, ktorý teraz cez rozbité sklo vystieral ruku.

„Ja sa ťa nebojím, len aby si vedel. Mal by si začať platiť za mlčanie. Alebo si naozaj myslíš, že nikto ani brvou nemihne nad tým tvojím podnikom, ktorý prevádzkuješ?“ pokračoval Gene, netušiac, čo sa deje za jeho chrbtom.

Ozval sa jediný výstrel, ale bolo to skôr tlmené zasvišťanie. Hlasnejšie to bolo až vtedy, keď sa rozprskla krv a úlomky kostí narazili do steny.

Elenuta sledovala ten masaker a napokon prijala to, čo už vedela, hoci jej tvrdohlavý mozog sa stále snažil vidieť svetlo na konci tunela. V kontajneri na lodi nechala svoju topánku. Bol to jeden z jej najlepších párov, lodička, ktorú si vzala na pracovný pohovor, kde jej sľubovali, že sa jej život zmení a na jej rodinu sa konečne usmeje šťastie. S tou lodičkou sa vzdala všetkej nádeje a viery v ľudstvo. Pre všetkých a všetko, na čom jej záležalo, už bola aj tak mŕtva. Finlay ju cez črepiny skla vytiahol von zadnými dverami do záhrady. Ani nepocítila, ako sa jej jeden úlomok zaboril do päty.